

Hemelboog

De zoveelste druilerige, boterzachte dag van deze herfstige winter. Niet echt uitnodigend voor het ruimen van gevallen bladeren of een andere buitenklus. Ik zit alweer een paar uur achter mijn computer nachtvlinderwaarnemingen van vorig jaar in te toetsen. Ongeveer net zo saai als lopende band werk, maar het hoort er nu eenmaal bij. Bovendien geniet ik toch wel een aanzienlijk voordeel ten opzichte van werken in een fabriek: Mijn bureau staat vlak voor een groot raam met uitzicht naar het noorden, over het land achter mijn woning. Dichtbij de tuin, nu vooral kale grond en dor blad met hier en daar wat verse blaadjes van moedige planten. En een flinke voertafel voor vogels, waarop soms zelfs een appelvink landt. Dan de lelievijver, okerbruin gezoomd met afgestorven stengels van oeverplanten. Daarachter begint het groene grasland met de verspreide silhouetten van hoge bomen tot aan de verre bosrand. Erboven is altijd de vrije, voortdurend veranderende ruimte van de onbegrensde lucht, waar af en toe een buizerd zweeft of een clubje houtduiven voortjakkert.

Het is laat in de middag en onder de donkere wolken begint het landschap voorbij het raam al te vervagen tot vijftig tinten grijs. Ik concentreer me maar op mijn toetsenbord. Op 4 juli 2019 een lichtval bij Balinge met 152 huismoeders. Zoveel had ik er nog nooit tegelijk! Dan, opeens, lijkt het of iemand het licht aan doet. Een beetje verbaasd kijk ik op. De toppen van de berken achter het huis baden in een oranje gloed, sprookjesachtig mooi tegen de loodgrijze achtergrond van de buienwolken. Kennelijk heeft de lage avondzon een opening in het wolkendek gevonden. Het regent nog steeds een beetje. En dan, hoog boven de bomen, spant zich een regenboog van aarde tot aarde.

Ademloos kijk ik toe. Dan rukt de hemel me uit mijn stoel en snel ik naar buiten om het wonder volledig te ondergaan, te ervaren met al mijn zintuigen en in al mijn vezels. De druppels deren me niet. De vlagerige wind evenmin. Ademloos zie ik vanaf de hoge oever hoe de kleuren van de regenboog intenser worden boven de grote open ruimte met het Kristalmeer en de donkere jeneverbessen op Tao. Binnenin me juicht er iets bij het beleven van zoveel schoonheid. Wie of wat er juicht, weet ik niet. Maar wat doet dat er toe. Misschien word ik wel gejuicht door dit wereldwonder, waarvan ik getuige mag zijn.

Wonderen duren nooit lang. Anders zouden we ze immers niet als wonderen ervaren. De regenboog lost even ongemerkt en geruisloos op als ze ontstond. Wanneer ik me omkeer om naar huis te lopen, zie ik hoe de zon ondergaat in een oranjegele hemel met jachtende zwarte wolken. Wat een feest!

Het volksgeloof zegt dat op de plek waar een regenboog de grond raakt een pot met goud begraven ligt. Dat lijkt weer eens een oprisping van grenzeloze hebzucht, eigen aan de mens. Maar misschien was de pot met goud wel een symbool voor geluk. Want wie vervuld wordt van geluk bij het ervaren van een regenboog, heeft geen goud meer nodig. Pure schoonheid overtreft alle bezit.

Eef Arnolds, 10 januari 2020.